

# ΦΙΛΕΡΓΟΣ

Σύγγραμμα Περιοδικόν

Ἐκδιδόμενον εἰς τὸ τέλος ἐκάστου μηνός

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

τῆ συνεργασίᾳ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΣ 1878

ΤΟ ΑΝΤΡΟΝ ΤΩΝ ΗΧΩΝ.

Ἐκπληκτικὸν διήγημα ἀνταποδοτικῆς δικαιοσύνης ἐπιβληθείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπὶ τῆς γῆς κακρατημένου.

Ἰπὸ τῆς Κυρίας H. P. BLAVATSKY.

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ A. N.)

(Συνέχ. ἴδε τεύχος ΙΗ'. σελ. 234 Β'. ἔτους)

ΑΓΑΠΩΝ ΑΝΕΨΙΟΣ.

Αἴφνης δὲ κυρία τις ἐκ τῶν τῆς συνοδίας ἀκουσίως πῶς παρετήρησεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐ-

κείνω τῷ ἄντρῳ ὁ γέρον κ. Ἰζβερτσὼφ τόσον ἀκαταλήπως εἶχε γίνεαι ἄφαντος πρὸ δέκα ἐτῶν. Ὁ ξένος ἐφάνη ἐνδιαφερόμενος, καὶ ἐπεθύμησε νὰ μάθῃ περισσότερά τινα ἀπὸ τὰς μυστηριώδεις περιστάσεις. Ὁ Νικόλαος ἀνεζητήθη μεταξὺ τοῦ πλήθους καὶ ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ προθύμου ὀμίλου. Ἦτο ὁ ξενίζων, καὶ εὗρισκεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὴν διήγησιν, ζητηθεῖσαν ὑπὸ συμπαθούντων συνδαιτυμόνων. Ἐπανέλαβε τὸ θλιβερὸν διήγημα ἐν φωνῇ τρεμούσῃ, μὲ ὠχρὰς παρειάς, καὶ δάκρυα ἐφάνησαν καταρρέοντα ἐκ τῶν πυρεσσόντων ὀφθαλμῶν του. Ἡ ὁμήγυρις μεγάλως συνεκινήθη, καὶ ἐγκώμια περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀγαπῶντος ἀνεψιοῦ, ὅστις τόσον ἐτίμησε τὴν μνήμην τοῦ θεοῦ καὶ εὐεργέτου του, ἐλευθέρως ἐκυκλοφόρησαν ἐν συμπαθητικοῖς ψιθυρίσμασιν. Αἴφνης ἡ φωνὴ τοῦ Νικόλαου ἐγένετο πνιγερὰ, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν κοιλωμάτων αὐτῶν, καὶ ἐν πεπιεσμένῳ ἀναστεναγμῷ, ἐκλονήθη πρὸς τὰ ὀπίσω. Πᾶς ὀφθαλμὸς τοῦ πλήθους ἠκολούθησε μετὰ περιεργείας τὸ βλοσυρὸν βλέμμα του, ὡς διέμενε προσηλωμένον ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως μικροῦ τινος προσώπου ὅπερ ἐπαρουσιάζετο ἐκ τῶν ὀπισθεν τοῦ Σιαμάνου.

— Πόθεν ἔρχεσαι; Τίς σὲ ὠδήγησεν ἐνταῦθα, τέκνον; ἐψέλλισεν ὁ Νικόλαος τόσον ὠχρὸς ὅσον αὐτὸς ὁ θάνατος.

— Εὐρισκόμην ἐν τῇ κλίνῃ μου, πάτερ· ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἦλθε παρ' ἐμοὶ καὶ ἔφερε με ἐνταῦθα ἐντὸς τῶν βραχιόνων του· ἀπλῶς ἀπεκρίνατο τὸ παιδίον, δεικνύον τὸν Σιαμάνον, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἴστατο ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ ὅστις ἔχων κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐκινεῖτο ἀγόμενος καὶ φερόμενος ὡς ἐκκρεμὸς ἐν ἐνεργείᾳ.

— Τοῦτο εἶναι πολὺ παράδοξον! παρετήρησέ τις τῶν συνδαιτυμόνων. Πῶς! οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος ἐκινήθη ἐκ τῆς θέσεώς του!

— Ὑψιστε Θεέ! ὁποῖα ἔκτακτος ὁμοιότης! ἐξέφευγεν ἀρχαῖός τις κάτοικος τῆς πόλεως, φίλος τοῦ ἀποθανόντος.

— Ψεύδουσαι, παιδίον· μανιωδῶς, ἐξεφώ-

νησεν ὁ πατήρ. Ἐπίστρεψον εἰς τὴν κλίνην σου. Δὲν εἶναι ἡ θέσις σου ἐνταῦθα. . .

— Ἐλθέ, ἐλθέ: ὑπέλαβεν ὁ Οὐγγρος, ἐν παραδόξῳ ἐκφράσει ἐξουσίας ἐπὶ τοῦ προσώπου του, περιβάλλον διὰ τοῦ βραχιόνος του ἐν εἶδει προστασίας τὸ ἰσχυρὸν παιδικὸν πρόσωπον. Τὸ μικρὸν παιδίον εἶδε τὸ διπλοῦν τοῦ Σιαμάνου ὅπερ πλανᾶται ἐνίοτε μακρὰν τοῦ σώματός του, ἐξέλαβε τὸν ἀστρικὸν ἀνθρώπον (τὴν ψυχὴν) ἀντὶ τοῦ ἰδίου ἐξωτερικοῦ φαντάσματος. Ἄς μείνῃ τὸ παιδίον μεθ' ἡμῶν ἐπὶ τινα καιρὸν.

Ἀκούσαντες τοὺς παραδόξους τούτους λόγους οἱ συνδαιτυμόνες ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἐν ἀφῶνῳ ἐκπλήξει, καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἐνετένισαν πρὸς τὸν λαλοῦντα μετὰ πραγματικοῦ τρόμου.

Ἐπὶ τέλους τὸ μυστικὸν ἀποκαλύπεται.

— Ἐν παρόδῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ Οὐγγρος, ἐν λίαν ἰδιαζούσῃ σταθερότητι τόνου, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ δημόσιον μᾶλλον ἢ πρὸς τινα ἐξ αὐτοῦ ἰδιαίτερος, διὰ τί νὰ μὴ προσπαθῆσωμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τὸ ἐπὶ τῆς τραγωδίας ἐκείνης μυστήριον, διὰ τῆς βοήθειας τῶν διορατικῶν δυνάμεων τοῦ Σιαμάνου μου; Ὁ ὑποπτος εὐρίσκεται εἰσέτι ἐν τῇ φυλακῇ; . . . Τί; . . . Δὲν ὡμολόγησέ τι μέχρι τῆς σήμερον. Τοῦτο εἶναι τῆ ἀληθεία παράδοξον. Ἀλλὰ ἤδη θὰ μάθωμεν τὴν ἀληθειαν ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν. Ἡ δευτέρα ὄρασις τοῦ Σιαμάνου μου, ὅταν καταλλήλως διευθύνηται, οὐδέποτε ἀπατᾶται. Ὅλοι ἄς σιγήσωσιν!

Τότε ἐπλησίασε πρὸς τὸν Τελουξίνον, καὶ προσποιούμενος ὅτι περιγράφει κύκλον φανταστικὸν διὰ τῆς χειρὸς του περὶ ἑαυτὸν, τὸν Σιαμάνον καὶ τὸ παιδίον, ἀμέσως ἤρξατο τῶν ἐνεργειῶν του χωρὶς πολὺ νὰ περιμένῃ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κυρίου τῆς θέσεως. Ὁ κύριος ἵστατο καταβεβλημένος ἐν τῷ μέρει ἐκείνῳ, ὡς ἀπολιθωθείς ὑπὸ τῆς φρίκης καὶ μὴ δυνάμενος ἔχόν τινα νὰ ἐκφέρῃ. Ἐκτὸς

δὲ τούτου, ἡ πρότασις ἐγένετο δεκτὴ ἐν γενικῇ ἐπιδοδοκίμασίᾳ, καὶ μάλιστα ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας ταγματάρχης Σ. . . ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος ὁ ἐπιδοδοκίμασας τὴν ἰδέαν.

— Κυρίαί καὶ κύριοι, εἶπε τότε ὁ μεσημεριστῆς ἐν χαρίεντι τόνῳ, ἐπιτρέψατέ μοι διὰ ταύτην μόνον τὴν φοράν νὰ ἐνεργήσω ἄλλως ἢ ὅπως ἐν γένει πράττω. Θὰ μεταχειρισθῶ τὴν μέθοδον τῆς ἐγχωρίου μαγείας. Εἶναι ἀρμόδιωτέρα πρὸς τὴν ἀγρίαν ταύτην θέσιν, καὶ τολμῶ εἰπεῖν, θὰ εὐρωμεν αὐτὴν τὰ μάλιστα ἀποτελεσματικωτέραν τῆς εὐρωπαϊκῆς μεθόδου τοῦ μεσημερίζειν.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπόκρισιν τινα, ἀνέσurreν ἐκ θυλάκου τινὸς ὅστις, καθὼς ἐξεφράσθη, οὐδέποτε ἐγκατέλιπεν αὐτὸν, ἐν πρώτοις ἐν μικρὸν τύμπανον καὶ ἔπειτα δύο μικρὰς φιάλας τὴν μὲν πλήρη ὑγροῦ τινος τὴν δὲ κενήν. Διὰ τοῦ ἐμπεριεχομένου τῆς πρώτης ἐρράντισε τὸν Σιαμάνον, ὅστις ἤρξατο τρέμων καὶ σπαράττων βιαϊότερον εἰπέρποτε. Ὁ ἀὴρ ἐπληρώθη εὐωδιῶν ἀρωματικῶν ὁσμῶν, καὶ αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα ἐράνη καταστάσα καθαρωτέρα. Τότε, ἐν τῇ φρίκῃ τῶν παρισταμένων, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Σιαμάνον, καὶ λαβὼν ἐν μικρογραφικὸν πεπαλαιωμένον μαχαίριδιον ἀπὸ τοῦ κόλπου του ἐβύθισεν ὅλον τὸν αἰχμηρὸν γάλυβα ἐν τῷ πῆχει τοῦ ἀνθρώπου, καὶ λαβὼν αἷμα ἀπὸ τούτου ἐπλήρωσεν αὐτοῦ τὴν κενὴν φιάλην. Ἡμιπληρωθείσης δὲ ταύτης, ἔθλιψε τὴν ὀπὴν τῆς πληγῆς διὰ τοῦ ἀντίχειρός του καὶ ἐσταμάτησε τὴν ροὴν τὸσον εὐκόλως ὡσπερ εἶχεν ἐπιπωματώσει μίαν φιάλην, μεθ' ὃ ἐρράντισε τὸ αἷμα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ μικροῦ παιδίου. Τότε δὲ ἐκρέμασε τὸ τύμπανον ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ του καὶ διὰ δύο ἐξ ἐλεφαντόδοντος τυμπανοκροτάλων κεκαλυμμένων ὑπὸ παραδόξων ἐγγεγλυμμένων γραμμῶν καὶ σημείων, ἤρξατο κρούων εἰδὸς τι ἐξεγερτηρίου εἶπε δὲ ὅτι ἐξετυμπάνιζε τὰ «πνεύματα» τοῦ Σιαμάνου.

#### ΜΑΓΙΚΑ ΘΑΥΜΑΤΑ

Ἐκ τῶν παρισταμένων, οἱ μὲν ἐκπεπληγμένοι οἱ δὲ ἔντρομοι ἐκ τῆς θέας τῶν παρα-

δόξων τούτων πραγμαμάτων, ζωηρῶς ἀλλὰ καὶ πως δειλῶς συνωπτιζόντο περὶ αὐτὸν, καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιγῇ θανάτου ἐβασίλευσεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ μεγάλου σπηλαίου. Ὁ Νικόλαος, ἔχων τὸ πρόσωπον πελιδνόν, ὡσεὶ νεκροῦ, ἴστατο ἄλαλος ὡς καὶ πρότερον.

Ἦδη ὁ μεσημεριστῆς μάγος εἶχε τεθῆ μεταξὺ τοῦ Σιαμάνου καὶ τοῦ ἀνδρῆρου καὶ ἤρξατο βραδέως τυμπανίζων. Αἱ πρῶται φωναὶ εἶχον καλυφθῆ καὶ τόσον σιγὰ ἐδόνουν ἐν τῷ ἀέρι ὥστε οὐδεμίαν ἠχὴν ἐδίδον μόνον ὁ Σιαμάνος ἐτάχυνεν ἔτι μᾶλλον τὴν δίκην ἐκκρεμοῦς κινήσιν του καὶ τὸ παιδίον ἀνησύχησεν. Ὁ μυστηριώδης τυμπανιστῆς ἤρξατο τότε ταπεινοῦ τινος ἄσματος, σιγηλοῦ, περιέργου καὶ πανδήμου.

Καθὼς αἱ ἄγνωστοι λέξεις ἐξήρχοντο ἐκ τῶν χειλέων του αἱ φλόγες τῶν δαδῶν, φωνῶν καὶ λαμπτήρων, ἐκυματοῦντο καὶ περιίπταντο μέχρις οὗτο ἤρξαντο χορεύουσαι ἐν ρυθμῷ μετὰ τοῦ ἄσματος. Ψυχρὸς ἄνεμος ἦλθεν ἀσθμαίνων ἀπὸ τῶν σκοτεινῶν διαδρόμων ὑπεράνω τοῦ ὕδατος ἀφίνων πένθιμόν τινα ἠχὴν ἐν τῇ διαβάσει του. Τότε δὲ εἶδος νεφελώδους ἀτμοῦ, ὅστις ἐφαίνεται σταλάζων ἀπὸ τῆς βραχώδους γῆς καὶ τῶν τοίχων, συνεπυκνώθη περὶ τὸν Σιαμάνον καὶ τὸ παιδίον. Περὶ τὸ τελευταῖον ἡ αὔρα ἦτο ἀργυροειδῆς καὶ διαφανῆς, ἀλλὰ τὸ νέφος, ὕπερ περιεκάλυπτε τὸν πρῶτον, ἦτο ἐρυθρὸν καὶ σκαῖόν. Πλησιάζων πλησιέστερον τοῦ ἀνδρῆρου ὁ μύστις ἐκρουτε βαρυφωνοτέραν ἐπίκλησιν ἐπὶ τοῦ τυμπάνου του, καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἠχὴ φανερώς ἀντελάλησεν. Ἀντήχησε πλησίον καὶ μακρὰν ἐν ἀπαύστοις πατάγαις, ἐνὸς θρήνου διαδεχομένου ἐτέρου ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαρυτέρου μέχρις οὗτο ὁ βροντώδης μυκηθμός ἐφάνη ὡς χορὸς φωνῶν χιλιῶν δαιμόνων ἐγειρομένων ἐκ τοῦ ἀχανοῦς βάθους τοῦ σκοτεινοῦ λάκκου. Αὐτὸ δὲ τὸ ὕδωρ, οὐτινος ἡ γαλιναία ἐπιφάνεια ὑπὸ πολλῶν φώτων διαφωτιζομένη ἦτο πρότερον λεῖα ὡς σινδῶν ὕελου, αἰφνης ἐταράχθη ὡσεὶ περ βιαία ὄρμη ἀέρος εἶχε φυσῆσαι ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Ἐτερον ἄσμα ἐπῆλθε καὶ ἕτερα τυμπα-

νοκρουσία, καὶ τὸ ὄρος ἐσειέσθη ἐκ θεμελίων ὑπὸ τῶν δίκην τηλεβόλων βροντῶν αἰτινες ἀντήχησαν ἐκ τῶν σκοτεινῶν καὶ ἐκτεταμένων διαδρόμων. Τὸ σῶμα τοῦ Σιαμάνου ἠγέρθη κατὰ δύο ὑάρδας ἐν τῷ κενῷ, καὶ κοιμώμενος καὶ κλονιζόμενος, ἐκάθισε μετέωρος ὡς εἰδεχθῆς ὀπτασία. Ἀλλ' ἡ μεταμόρφωσις ἧτις συνέβη ἤδη ἐν τῷ παιδίῳ ἐπάγωσε τοὺς πάντας ἐκ τοῦ φόβου, ὡς ἀλάλως παρετήρουν τὴν σκηνήν. Τὸ περὶ τὸ παιδίον ἀργυροειδῆς νέφος ἦδη ἐφάνη ἐγειρον αὐτὸ πραγματικῶς ἐν τῷ ἀέρι· ἀλλὰ, ἀντιστρόφως τοῦ Σιαμάνου, οἱ πόδες του οὐδέποτε ἀφῆκαν τὴν γῆν. Τὸ μικρὸν παιδίον ἤρξατο αὐξάνον ὡσεὶ περ τὸ ἔργον τῶν ἐνιαυτῶν εὐρίσκειτο ἐν θαυμασίᾳ τινὶ ἐκπληρώσει ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν δευτέρων. Ἐγένετο ὑψηλὸν καὶ εὐτραφές, καὶ τὰ γερωντικά χαρακτηριστικά του ἐγένοντο πρεσβύτερα ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὸ σῶμα. Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα ἀκόμη, καὶ ἡ νεανικὴ μορφή ἐξηφανίσθη καθ' ὀλοκληρίαν. Εἶχεν ὀλοσχερῶς ἀπορροφηθῆ ὑπὸ ἑτέρας ἀτομικότητος! καὶ ἐν τῇ φρίκῃ τῶν παροντῶν οἵτινες εἶχον ὑπάρξει οἰκεῖοι πρὸς τὴν μορφήν της, ἡ ἀτομικότης αὕτη ἦτο ὁ γέρον Ἰζβερτσόφ...

#### ΤΟ ΦΑΣΜΑ.

Ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ κροτάφου του ὑπῆρχε πλατεῖα, χαίνουσα πληγὴ ἐξ ἧς ἄφθονον ἔρρεεν αἷμα. Τὸ φᾶσμα ἐκινήθη ἤδη κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν Νικόλαον, ὅστις με ὀδοῦτριχα κεφαλὴν ἐθεώρει τὸν ἴδιον υἱὸν του μεταμορφωθέντα εἰς τὸν θεῖόν του, με βλέμματα ληροῦντος παράφρονος. Ἡ ὡς ἡ τοῦ τάφου ἐκείνη σιωπὴ διελύθη ὑπὸ τοῦ Οὐγγρου, ὅστις ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸ παιδικὸν φᾶσμα, ἠρώτησεν αὐτῷ ἐν πανδήμῳ φωνῇ. « Ἐν ὀνόματι Ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσι πᾶσαν ἐξουσίαν, ἀποκρίθητι τὴν ἀλήθειαν, καὶ οὐδὲν ἕτερον ἐκτὸς τῆς ἀληθείας. Ψυχὴ ἐγρηγοροῦσα, τὸ σῶμά σου ἀπωλέσθη ἐκ συμβάντος τινὸς ἡ ἀγενῶς ἐδόλορονήθη;

Τοῦ φαντάσματος τὰ χεῖλη ἐκινήθησαν,

ἀλλ' ἡ ἡχώ μόνη μακρόθεν ἀπεκρίνατο μετὰ θρηναδῶν τόνων.

« Ἐδολοφονήθη! ἔδολο-φονήθη! ἔδο-λοφονήθη! »

« Ποῦ; πῶς; ὑπό τινος; ἠρώτησεν ὁ μύσσης.

Τὸ φάσμα ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν Νικόλαον, καὶ χωρὶς νὰ κινήσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ νὰ καταβιάσῃ τὸν βραχίονά του, ἀπεσύρθη πρὸς τὰ ὀπίσω ἡρέμα πρὸς τὸν λάκκον. Εἰς ἕκαστον βῆμα του, καὶ ὁ νέος Ἰζβερτσῶφ, ὡς κατεχόμενος ὑπὸ ἀκατανικήτου ἀπογοητεύσεως προὐχώρει ἐν βῆμα πρὸς αὐτό, μέχρις οὗ τὸ φάσμα ἔβησεν εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ὕδατος, καὶ τὴν ἀκόλουθον στιγμήν ἐθεάθη ῥέον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας του. Ἦτο φρικώδης, νοερὰ σκηνή!

Ὅτε ὁ Νικόλαος ἔβησεν εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων ἀπὸ τοῦ χείλους τὴν ἀβύσσου τῶν ὑδάτων, βίαιος σπασμὸς διέτρεξε τὸ σύστημα τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἀνθρώπου. Γονυπετήσας δὲ προσεπάθησε νὰ ἀναρριχηθῇ ἐπὶ τινος τῶν ἀγροτικῶν καθισμάτων ἐν χειρὶ ἀπληπισμένη, καὶ ἀγρίως ἐνατενίζων, ἐξήνευχε μακρὰν διαπεράστικὴν κραυγὴν ἀγωνίας, ἡ ὁποία διέφθασεν εἰς τὰ ὦτα τοῦ πληθους, ἀλλ' ὑπῆρξεν ἀνίκανος ν' ἀνακαλέσῃ ἕνα τοῦλάχιστον ἀνθρώπον ἐκ τῆς ληθαργίας ἐν ἧ πάντες ἐφαίνοντο ἐμβεβητισμένοι. Ὡς δὲ ὑπὸ τοῦ ὄνυχας Ἐφιάλτου κατεχόμενος, πάντες εἶδον, ἠκούσαν καὶ ἐνεθρύνοντο τῶν πάντων, ἀλλ' ἦσαν ἀνίκανοι νὰ κινήσωσιν ἕνα δακτύλον. Τὸ φάσμα ἤδη ἔμενεν ἀκίνητον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, καὶ, κάμπτον τὴν ἐκτεταμένην χεῖρά του, ἠρέμα ἐνευτε τὸν δολοφόνον νὰ πλησιάσῃ. Ἐν ταπεινοτικῷ τρόμῳ περισταλεῖς, ὁ φαῦλος ἀνθρώπος ὠρύετο, ἀντηχοῦντος καὶ πάλιν τοῦ σπηλαίου.

« Ὁχι... ὄχι, δὲν σ' ἐδολοφόνησα !..

Τότε ἐπῆλθεν ἐν πιτύλισμα, καὶ ἤδη τὸ παιδίον ἦτο ἐν τῷ σκοτεινῷ ὕδατι ἀγωνιζόμενον ὑπὲρ τῆς ζωῆς του ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λάκκου, τῆς αὐτῆς ἀκινήτου καὶ ἀγρίας ὀψιασίας ἀνησυχῶς αὐτὸ ἐπιβλεπούσης, ἀπὸ

τῆς ὁποίας τῆς ἰδίας οὐσίας τὸ παιδίον ἐφαίνετο ἀπορρέον.

« Πάτερ! πάτερ! σῶσον με! ... καταποντίζομαι! ἐκραύγασεν ἡ δυστυχῆς μικρὰ φωνὴ μεταξὺ τῆς ταραχῆς τῶν ἡχῶν.

« Γέγονον μου! ὠρύετο ὁ Νικάλαος διὰ τόνου μανιακοῦ, ἀναπηδῶν ἐπὶ τῶν ποδῶν του.» τέκνον μου! σῶσον, ὦ! σῶσον αὐτό! Ναι, ὁμολογῶ, ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος! ... ἐγὼ τὸν ἐφόνευσα!

— Τὸν ἐφόνευσα! ... ἐφόνευσα... ἐφόνευσα! ἐπανελάβον ἑκατοστύες ἡχῶν ὡς καγχασμοὶ ἐκ λεγεῶνος μαινομένων δαιμόνων.

Ἐτερον πιτύλισμα ἐπῆλθε, καὶ τὸ φάσμα αἴφνης ἐξηφανίσθη. Ἐν κραυγῇ ἀπεριγραπτῆ φρίκης ἡ ὁμήγυρις, ἀπαλλαγείσα ἐκ τῆς γοητείας, ἡ ὁποία μέχρι τοῦδε εἶχε παραλύσει τὰς δυνάμεις τῆς, ἐφόρμησε πρὸς τὸ ἀνδρῶν πρὸς διάσωσιν τοῦ τε πατρὸς καὶ τοῦ τέκνου. Ἀλλ' οἱ πόδες ὄλων ἐρριζώθησαν ἐκ νέου ἐν τῇ γῆ, ἅμα ὡς εἶδον ἐν τῷ μέσῳ τῶν κυμαινομένων καλλιροῶν ὑπόλευκόν τινα ἄμορρον ὄγκον, ἐπιμήκη τινὰ ὀμίχλην, περιτυλίσσουσαν τὸν δολοφόνον ἐν σφικτῇ περιβολῇ καὶ ἠρέμα καταβυθίζουσαν αὐτὸν ἐν τῷ ἀγανεῖ λάκκῳ!

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὰ συμβάντα ταῦτα, ὅτε, μετὰ αὔπνον νύκτα, τινὲς τῆς ὁμήγυριος ὑπῆγον εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Οὐγγρου εὐπατρίδου, εὔρον αὐτὴν κεκλεισμένην, καὶ ἔρημον. Αὐτὸς τε καὶ ὁ Σιαμάνος ἐγένοντο ἄφαντοι. Πρὸς μείζονα δὲ γενικὴν ἐκπληξιν τὸ μέγαρον τοῦ Ἰζβερτσῶφ ἐκάνη τὴν αὐτὴν νύκτα καὶ ὀλοσχερῶς ἀπετεφρώθη! Αὐτὸς δὲ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἀπήγγειλε τοὺς ἐξορκισμοὺς, ἀλλ' ὁ τόπος θεωρεῖται κατηραμένος μέχρι τῆς σήμερον. Ἡ κυβέρνησις ἐξήτασε τὰ πράγματα, καὶ διέταξε σιωπὴν.